

QK. 309.

v. Sator

Z d
2020

SOLEMNIS ORATIO

QVA

VIRI NOBILISSIMI, AMPLISSIMI

DEQVE REPUBLICA

DVM VIVERET

OPTIME MERITI

JOH. PATOVII

SPECTATISSIMI, IN LVSATIA INFERIORI,
PRAEFECTI

DYNASTAE IN MALÆNCHEN, NEIDECK, WIESE, &c.

MEMORIAM

NVNQVAM NON DVRATVRAM

IN ACROATERIO MAJORI VITEMB.

ANNO M DCC XX.

MENTIS, QVA PAR EST, PIETATE

PUBLICÆ

COLERE VOLVIT, DEBVI

JOH. GVILIELMVS BECKERVS

BEROLIN. MARCH.

Ph. & SS. Th. St.

WITTENBERGAE, EX OFFICINA GERDESTIANA.

BIBLIOTHECA
PONICKAVIANA

UNIVERSITÄTS-BIBLIOTHEK
HALLE
(SAALE)

V I R O
GENEROSISSIMO ET EXCELLENTISSIMO
JOH. FRIDERICO
DE PATOV

DYNASTAE IN MALÆNCHEN, ERPITZ
SCHADEWITZ, GLIECHO, ET NEIDECK, &c. &c.
IN SVPERIORI CIVILIS IUSTITIAE IVDICIO

LVBENAE IN LVSATIS QVOD FLORET
CONSILIARIO SAXO-MARTIS-
BVRGENSI GRAVISSIMO

MAECENATI AETERNO MENTIS
OBSEQVIO MIHI SVSPICIENDO.

GENEROSISSIME ET EXCELLENTISSIME

V I R

Reges ac Principes, quanto quidem magis reliquis, iis etiam optimis, mortalibus & generis sanguinisque amplitudine, & dignitatis fastigio, & virtutum præstantia antecellunt, tanto religiosiori mentis cultu ac veneratione res ipsorum gestas prosequamur, oportet. Neque tamen minus omnes eos ac singulos, quibus natura, vel ut Christiano dignius loquar, naturæ Auctor Statorque, in distribuendis animi dotibus benigniorem sese præstitit, nulla generis ratione habita, qua par est, pietate colere, ipsorumque studia & conatus, qua possumus submissione, revereri solemus. Nec id immerito. Sive enim consilia eorum sapientiæ prudentiæque plenissima, sive facta ipsa, divinæ virtutis testimonia, intuearis, ex omnibus satis superque conjicere licet, & intelligere, eos non solum fulcra esse, quibus communis omnium salus innitatur, sed & fontes, ex quibus omnis cætus sacri pariter, atque republicæ felicitas originem trahat. Quemadmodum vero hoc in terrarum orbe nihil tam

)(2

sanctum

sanctum est, quod hominum impietas violare non aufit, nihil tam diuturnum, quod temporis injuria non consumat, nihil tam firmum atque stabile, quod igne ferroque frangi non queat: ita neque ex ipsius Poetae judicio majoris est virtutis gloriam quærere, quam quæsitam & partam tueri. Quid namque referret, quæso, divitias nobis atque facultates a parentibus relinquere, nisi eas aut incolumes atque salvas conservare, aut amplificare studeamus. His moti causis, omnium seculorum memoria homines eos tantummodo veræ nobilitatis nomine insignire consueverunt, qui majorum gloriam, rerumque gestarum splendorem defendere defudarunt. Quibus, TE, itaque, GENEROSISSIME, maxime Musarum Stator, laudibus prosequar? Quibus studiis laudes Tuas colam? Quis etenim est tam ignarus rerum, quem fugiat, TE non solum Majorum, Patris potissimum magni TVI, virtutes atque merita contra omnem temporis acerbiteriam salva defendisse, sed & tot tantisque accessionibus adauxisse, ut impar plane sim ipsis eloquendis? Cum inter Patris TVI, æterna mihi religione venerandi, virtutes, amplissimum illud, quod Musis consecravit, beneficium, tanquam sidus illustre reluceat, tantum abest, ut TVA culpa inter-

mortuum

mortuum sit, ut potius me isto ornatissimum
volueris indignum. Meum est, ut grati animi
signum edam, sed quantum vereor, ut pietati,
qua TIBI obstrictus sum, satisfacere queam.
Neque tamen minus, benignitate TVA confi-
sus, in spem venio, fore, ut imbecillitate viri-
um expensa, in voluntatis meæ obsequio be-
nignissime acquiescas. Hinc non est, quod
mirere, me leve hoc, quod immortalis Patris
memoriæ constitui, monumentum, TIBI sa-
crum esse velle. Certo namque TIBI persua-
sum habeas, velim, nullum fore tempus, quo
aut TVAM, aut Parentis TVI, memoriam ex ani-
mo deponam sanctissimam. Ceterum Numen
supplex oro obtestorque, ut non solum TE orbi
literato Ornamento, reipublicæ Fulcro, clien-
tibus, mihi præcipue, Præsidio maximo, quam
diutissime salvum esse jubeat, sed & totam Gene-
rosissimam Familiam, contra omnia adversæ for-
tunæ pericula, incolumem tueatur, & florentissi-
mam. Quod si divinitus obtigerit, spero, fore,
ut nec in posterum desinatis Vestro dignam
habere Præsidio salutem atque fortunam!

Immortali obsequio devinctissimi Clientis

JOHANNIS GVILIELMI BECKERI.

MAGNIFICE HVJVS ACADEMIÆ RECTOR
COMITES ILLVSTRISSIMI

*CETERIQVE VIRI SVMMÆ REVERENDI, NOBILISSIMI
CONSVLTISSIMI, EXPERIENTISSIMI, EXCELLEN-
TISSIMI, AMPLISSIMI, PRAECELLENTISSIMI*

MAECENATES, PATRONI, PRAECEPTORES
AETATEM SANCTISSIMÆ DEVENERANDI
TVQVE SPES SECVLI MELIOR, JUVENVM AC COMMI-
LITONVM CIRCVMFVSA CORONA NOBILISSIMA

Purimos equidem Philosophorum apud gentes il-
las, religione barbaras, mortem ideo, quod cre-
debant omnium rerum extremum, terribilium
terribilissimum appellare consuevisse, animis
formidine ejus miserandum in modum percul-
sis; Neque tamen minus sapientioribus certo fuisse per-
svasum, morte non utramque hominis interire partem,
sed alterutram, eamque excellentiorem, superstitem re-
manere, summaque aut felicitate affici, aut ignominia,
ex eruditissimis ipsorum scriptis, jam dudum & Mor-
næus, & Calixtus, & Pfannerus, & Vosius, illustre il-
lud orbis literati fidus, & Clasenius, & Rudrauffius con-
tra Osiandrum & alios, omnem cognitionem felicitatis
æternæ paganorum negantes, ob oculos ponere stu-
duerunt. Et quis est, quem fugiat, Thaletem jam Mi-
lesium, Diogene Laertio, & Macrobio testibus, felicitatem
animæ post mortem stabilisse? Quid clarius hanc
in sententiam esse potest Verbis, quæ Homerus, quæ
Phocylides, quæ Menander, quæ Plutarchus, quæ Sal-
lustius, quæ Ovidius, quæ Juvenalis, inter omnes po-
tissimum

tissimum Cicero, proferunt, mortem nunc discessum, nunc dissolutionem animi a corpore, nunc commutationem vitæ atque loci, nunc in eas oras, quas animæ, relicto corpore, incolant, migrationem describentes, extinctione penitus exclusa? Animam namque a fragilitate communis naturæ, alienam plane esse, illi, ejus conditionem altius secum reputantes, non poterant facillimo negotio non assequi; siquidem ea, quemadmodum non, ut corpus, ex minutis est composita, ita neque in easdem resolvi potest, tantum abest, ut a se in nihilum plane reverti queat. Equidem non deerant Athei, sequioremque ætate Epicurei ac Sadducæi, qui, hac de spirituali animæ essentia doctrina in dubium revocata, eam materiæ omnis expertem esse inficias irent, rationibus aliquid speciei præ se ferentibus innixi. At enim vero monstrosis his ingeniis, ut assensum præberent homines meliora edocti, tantum aberat, ut potius oppositis animæ operationibus spiritualibus omnes ipsorum copias penitus profligarent, animis usque adeo convicti, ut animam in ipsum tandem Numen diuinum extitiofo converterent errore Pythagoras atque omnes, qui ex ejus Schola, tanquam ex equo Trojano, prodierunt. Etsi quidem Socrates, qua, nescio, divinatione, animam imaginem tantum Dei salutabat, Seneca tamen animum ex iisdem, quibus divina constet essentia, compositum seminibus, nosque adeo DEI socios esse & membra, tanta quidem audacia aperte docuit, ut non solum jam tum complures, sed & superioribus seculis ex multis potissimum Lipsius & Schmidius isti errori eo studiosius obicem ponere operam navarint, quo prodigiosiora in causa divina peperit monstra. Hac tamen illi animæ felicitate, quantacunque esset, non contenti, corporis etiam fragilitati consulere annitebantur, prohibitori, quo
minus

minus omnis ejus felicitas in orbe uno mortis impetu
laberetur, sed relinqueretur quicquam, quo se vixisse
testarentur. Atque hanc omnem felicitatem, in nullo
alio, quam memoriæ perennitate sitam esse ac positam,
minus ignari, in hoc uno omnes nervos atque vires con-
tendebant, ut ne rationem ejus adipiscendæ præterirent.
Hinc eam quærebant alii in amplitudine divitiarum atque
honorum, alii in exequendis virtutibus, alii, virtutibus
neglectis, eo dementiae progrediebantur, ut cum Hero-
strato, impio illo, Templum Ephesinum accendente, in vi-
tiis ipsis impetratum iri existimarent. Alii certissimam
sectaturi viam, omnem castris commendabant fortu-
nam. Sed quis est, qui non intelligat, quam infelicitè
hi omnes consulissent memoriæ suæ famæque immor-
tali, nisi accessisset literarum lumen. His igitur com-
motus rebus haud immerito in animum induxi, quam
potero, brevissime conficere, Felicissimas Memoriæ Mu-
sas esse Custodes, edoctrurus exinde, Nobilissimo, Am-
plissimo, deque republica, dum viveret, optime merito
VIRO JOHANNI PATOVIO, *Speçtatisimo in Lusatia
inferiori Præfecto, Dynasta in Malancken, Neideck, Wiese &c.
&c.* cui hodierna luce grati animi monumentum extru-
endum est, ideo, quia Musis memoriam suam ab inte-
ritu defendendam tradidit, nec ullum mortalitatis peri-
culum esse metuendum. Cum autem verear, ut gra-
vissimo isti negotio par sim sustinendo, haud ignarus,
quam exiguum sit ingenium meum & exercitatio dicen-
di, etiam atque etiam a Vobis, omnium Ordinum ho-
noratissimi Auditores, peto atque contendo, ut, quæ
linguæ meæ infantia prolatura sit, pro eo, quo in me
ad unum omnes affecti estis, animo, meliorem in par-
tem accipere atque ea, quæ desiderantur, judicii Vestri
acumine, haud dedignemini supplere. Quamadmo-
sapien-

dum sapientissimo Æneæ Sylvii iudicio, tanta est Mu-
farum præstantia tanta dignitas, ut non modo Principi-
bus gemmæ, generoso loco natis auri, reliquis argenti
instar habendæ sint, sed & omnes omnium diuitias lon-
gissime superent: ita non possunt non suam virtutem,
qua pollent, ac bonitatem exemplo DEI, Conditoris sui,
cum alijs etiam communicare. Communicant autem
potissimum hominibus, de ipsis & Republ. bene meritis
præmii loco, & in vita honores summos atque felicita-
tem, & post mortem immortalitatem suam, liceat mihi
ita dicere, conferendo. Quem vestrum fugit, Hiarnum
solis versibus, quibus Frothonis III. sepulchrum ornavit,
ad Regiam in Dania dignitatem evectum esse? Anaxa-
goras & gentilitijs hæreditatibus, & optimis amicis stu-
diorum causa relictis, in ea omnia respiciens, quanta
poterat vocis contentione exclamabat: non essem sal-
vus, nisi ea periissent. Quantum purpura atque sce-
ptrum Regi, coronaque ejus capiti, tantum literæ sane
hominis animo afferunt decoris, & ornamentum. Hinc
ne maximi quidem Principes eas veriti sunt amplecti,
summoque mentis cultu venerari. Philippus ille Ma-
cedo, maxime tum sibi, tum filio Alexandro gratula-
batur, cum eundem Aristoteli traderet expoliendum.
Quid de Augusto, augustissimo Romanorum Impera-
tore, proferam? Quid de amplissimis donis, quibus Vir-
gilium, Horatium, Mæcenatem afficiebat? Quanto
Suetonius Tito Vespasiano honori, quantæ felicitati du-
cit, & latine & græcè doctum fuisse? Quid de M. Au-
relio Antonio dicam, qui totum fere humanæ sapientiæ
oceanum exhaustit? Quid de Constantini M. Filio, qui
nullum, qui non poseos studium callebat, in senatum
recipiebat? Solon crebro in ore habebat, se senescere
multa indies addiscentem. Vereor sane, ne Carolus V.

)(

pal-

palمام ei jamdiu præripuerit, qui ad senectutem usque. Thucydidem atque Cominæum peruestigavit, non minoris, quam Alexander M. cumque eodem Claudius Belurgerius Homerum, Aristophanemque Augustinus, eosdem faciens. Quis bello plane abhorruit a Musis, iisdemque non maximam felicitatis suæ partem adtribuit? Quid enim est, quod Achillem, quod Agamemnona, quod Ajacem, Græcorum heroes, tanta belli scientia, quanta floruerunt, instruxit? Musæ. Quid apud Romanos Camillos, quid Curios, quid Decios, quid Fabios, quid Scipiones, quid Catones ad tantum honoris fastigium evexit? Musæ. Quin immo ne barbaræ quidem nationes a Musis alieniores esse voluerunt. Indi etsi quidem omnem honestatem, omnemque humanitatem exuisse videbantur, sordibus tantummodo addicti, suos tamen Brachmanes omni veneratione dignos iudicabant. Quod si Cæsari credamus, Gallis priscis facile omnem honestatis existimationem derrahere liceat, neque tamen minus nullus erit, quem fugiat, Druidas magno ipsis in honore fuisse. Tacitus quidem de Germanis tradit, literarum secreta & viris, & mulieribus ignota fuisse: Sed tamen hoc ipso minime negat, Sacerdotes & Bardos Musis operam dedisse elegantia pariter allectos & felicitate inde proveniente. Ut ne quid de eruditibus omnium nationum mulieribus addam, quas mirifice literarum præmia invitarunt. Intelligentes namque Musæ, æquum esse, ut condignum labores excipiat præmium, varia præmiorum genera excogitata cum orbe communicarunt. Cum pro certo homines, exploratoque habeant, omnium factorum illustrissimum esse hostem, eumque omnibus copiis instructum, vincere & in fugam conicere, propterea, quod his facillime virtutis præstantia in hominum oculos incurrere solet, non
solum

solum in ludis jam Olympicis, sed & in tota re militari
victoribus coronam Musæ constituerunt, siquidem una
omnium gentium consensione singularis in Corona re-
sident dignitas atque majestas. Aliis alia præmia decre-
verunt. Quis valeat, ea omnia laudibus satis amplis
efferre, quibus suos ipsarum filios atque cultores exor-
nant? At vero quantumcunque hæc omnia ad famam
& memoriam conservandam conferunt, tantum tamen
abest, ut sufficere existiment, ut potius maximum honoris
momentum ad mortem reponant. Quandoquidem mors,
sive ejus originem atque fontem consideres, sive nuncios
sociosque, morbos, intuearis, nihil aliud, quam communis
naturæ exitium præ se fert, eo cautiorem Musæ adhibent
curam, ne bene meritorum fama una cum funere terræ
inferatur, sed vel ad ultimam posteritatem tam vocibus,
quam literarum monumentis transmittatur. Libros e-
nim perpetuos memoriæ custodes esse, jam diu Plinius
ille intellexit. Hinc semel atque iterum Caninium Ruf-
fum, familiarem suum, literis admonet, ut ne ad immor-
talitatem perveniendi occasionem temere dimittat, sed
scribendis libris memoriæ suæ consulat. Atque sane
quid de Cyro primo Persarum Rege constaret, nisi vir-
tutes ejus & res gestas Xenophon Cyropædia sua erudi-
tionis plenissima ab oblivione vindicasset? Quid de reli-
quis omnibus? Ita non est, quod mirere, non nullos ip-
sos, inter eos sigillatim Julium Cæsarem, facta atque bel-
la sua literis tradidisse. Hoc eodem consilio Augustus
Horatio non semel gravissimam suam significabat indi-
gnationem, quod non crebriorem sui in scriptis faceret
mentionem. Ab hac sententia, æque ac ab omni gloriæ cu-
pitudine non plane abhorruisse Ludovicum XIV. Regem
Galliæ, indicia sunt decem millia florenorum, quibus u-
nicum versum, in laudem ejus marmori incisum, compen-
sabat.

sabat, quam plurimos ad celebrandas laudes suas allec-
tus. Huc etiam respiciebat Epaminondas, illi, qui ipsi,
quod nullos filios relinqueret, exprobrabat, respondens:
fatis multos relinquo filios. Nam cum tanta in universam
Græciam ejus extarent merita, animo facile prævidebat,
ea non oblivioni traditum iri. Quæ spes eum neque fe-
fellit. Inciderunt autem præterea Musæ etiam excel-
lentium virorum vitas statuis lapidibusque. Etsi qui-
dem statuas Ægypti atque pyramides Regibus tantum-
modo decernere consueverunt, Græci tamen ac Romani,
nullo dignitatis discrimine habito, promiscue omnibus ac
singulis bene meritis erigebant easdem. Hæphestioni,
exercituum præfecto, Alexander M. monumentum, præ-
tium plane incredibili collocabat. Athenienses juxta ac Ro-
mani statuas tanto numato accumulabant, ut tandem &
forum, & campi, quos vocabant, omnibus capiendis pla-
ne impares viderentur. Atque hac celebrandæ famæ ra-
tione Musæ tanto felicius famæ hominum consulunt,
quanto magis hisce monumentis ingenia ad virtutem ac-
cenduntur. Quantum enim, vel levissimum, excitent a-
nimum imagines clarorum virorum, non solum Sallu-
stius Q. Maximi atque P. Scipionis, aliorumque testimo-
niis confirmat, sed & ii probare valent, qui eas secum
perpetuas veluti comites circumtulere. Quis enim
affirmare ausit, Alexandrum M. Darium, Scipionem pa-
trem, Philosophos Magistros, utpote Stoicus Zenonem,
Academicos Platonem, Peripateticos Aristotelem, alios
Epicurum, non nisi venerationis causa in annulis cœla-
tos habuisse? Et hanc in sententiam Kirchmannus
de tota Macrianorum familia tradit, eam etiam Alexan-
dri M. effigiem in annulis gessisse. Imo quid aliud erat,
quod Cæsaris animum ad tot tamque illustria perpetranda
facinora excitabat, quam eadem hæc imago, in Jo-
vis

vis templo Romæ conspecta? Felicissimos itaque omnes, qui memoriam vestram non, nisi Musarum, felicissimarum custodum, præsidio salvam voluistis! Singularis plane, incredibilis & inaudita erat pietas, qua Virgines illæ Vestales Deæ suæ ignem tuebantur; major fere ea, qua Artemisia illa Mausoli, mariti, cineres usque ad cineres prosequatur. Quanta vero ea est veneratio, qua vestram Musæ, & virtutum & rerum gestarum memoriam ad hoc usque tempus salvam defendunt. Aaron Israelitarum tribus semper pectore gestabat, sed nomina vestra Musæ ipsis omnium animis ita impresserunt, ut non possit gloria vestra ad omnem usque æternitatem incolumis & integra non florere.

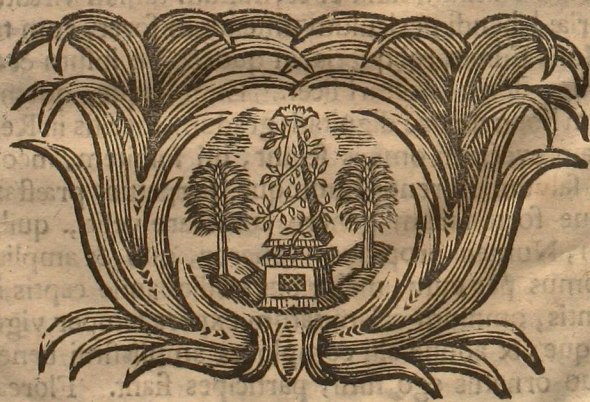
Quæ cum ita sese habeant, quis est Vestrum, Auditores omnium ordinum honoratissimi, qui Amplissimo PATOVIO nostro immortalitatem aut denegare, aut dubiam reddere aufit, illustrium ejus virtutum memoria pariter non divitiis, non armis, sed solis Musis ad perpetuam ab interitu defensionem commendata? Quid enim amplissima, quæ ipsis destinavit, beneficia aliud sunt, quam æterna monumenta singularis & commemorabilis ipsius in Musas liberalitatis? Liberalitatem virtutem esse, quæ vel in se sola multarum conspectum virtutum exprimere valeat, nemo, spero, erit, qui inficias eat. Optimo jure Pontanus inter maxima Cyri mirabilia refert, eum in suos nullum liberalitatis genus prætermisisse, non pecuniam, non opes, non facultates, sed amicos optimos thesauros ducentem. Si verum est, quod Coelius de Alexandro M. fide alioquin satis probata, commemorat, is maximo sibi honori duxit a nemine unquam benignitate superatum esse. Æliano & Alexandro ab Alexandro testibus Ptolomæi, Philadelphus & filius, reges ita hanc virtutem coluerunt, ut posterior se-

cundum excellentiam Evergeta salutaretur. Ut ne quid de Tito Vespasiano, qui illum se diem perdidisse crederet, quo non specimen aliquod ediderat liberalitatis, in præsentem addam. Cicero luculenter docet, nulla re mortales, quam benefaciendo, propius ad DEVM accedere posse. Sed tamen inter omnes constat, nunquam hanc virtutem, quam in Musas amplificandas effusam, illustriorem esse. Hinc omni tempore maximis in laudibus positum fuit ipsas, speciatim poëseos studium beneficiis ornare. Non modo Octavia Virgilio, pro paucioribus versibus quinque siclorum Millia, sed & Veneti Sannazario pro unaquaque linea centum florenos solverunt. Neque Fulvius, Ætolorum apud Quirites victor, ipsas Musis Martis manubias consecrare dubitavit. Ab his, ut laude illustrissimus PATOVIVS noster abhorruerit, tantum abest, ut potius amplissimo voluerit Musas beneficio cumulatas. Sicuti omnes quibus abundabat facultates atque divitias non nisi a Numine divino profectas esse satis superque intelligebat: ita easdem etiam in ipsius honorem conferendas esse sapienter statuebat. Non eandem omnibus de literarum studiis sedere sententiam, sed per multos ea, nisi odio habeant, tamen parvi pendere, suo jam tempore Cicero gravissime deplorabat, o tempora, exclamans, o mores! Sed in PATOVIO nostro tanta erat Musarum æstimatio, ut omnibus eas hoc in orbe divitiis anteferreret. A primis statim ætatis annis mirabili in ipsarum salutem affectus erat benevolentia; attamen eximio huic amori publicam etiam affectus benignioris significationem accedere volebat. Atque de hoc tanto Musarum præsidio, quomodo egomet tacerem, qui non diffiteor, me ipsi secundum DEVM, omnem fere salutem meam in acceptis referre oportere? Quæ TE pietate venerabor? qua ani
mi

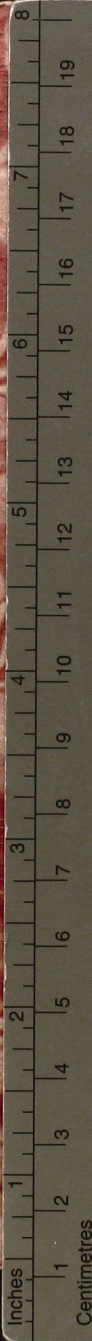
mi religione sanctissimos tuos cineres exosculabor? quibus laudibus munificentiae TVAE amplitudinem profsequar? Gratias beneficiis, si non majores, certe aequales esse oportere, vel aequitas ipsa praecipit. O quantum vereor, ut satis gratum animum exhibere queam! tantum abest, ut memoriae TVAE immortalis monumentum satis pretiosum valeam collocare. Omnium vero maximum est, quod dolorem infligat, quod ne verbis quidem laudum TVARVM fastigium assequi linguae meae infantia permittat. At enim vero sollicitum animum consolatur totam gratitudinis ad animum fieri aestimationem. Pro certo enim adfirmo, beneficii Tui, quo me indignum ornasti, memoriam animo meo usque adeo infixam esse & insitam, ut praeter solam mortem, nec ulla eam temporis injuria extinguere possit atque deleere. Quid, quod si fieri posset, ipsi cineres mei, Tibi, urnae inclusi, adhuc gratias acturi essent. Ipsum enim hoc Diui Lutheri subsellium, ipsi parietes omnium nomine Musarum una mecum gratias persolvere gestiunt, gloriae Tibi immortalitatem jam nunc gratulaturi. Si vel horum omnium nihil esset, nullum tamen virtutum memoriae labendi periculum timendum foret, cum tantum Musis Filium reliqueris, in quo & Te ipsum & excelsi animi dotes venerari licet. Eum itaque, quem ad amplum honorum ac dignitatis gradum, meritis in Republicam, evectum omnes sciunt, uti sospitem, incolumem, saluum florentissimumque perpetuo praestare, omnique fortunarum genere cumulare velit, quibus possum, Numen propitium veneror, quo & amplissima Domus per eum, majoribus undiquaque captis incrementis, omnium calamitatum expers semper vigeat floreatque, & adhuc alii complures amplissimi beneficii, quo ornatus ego sum, participes fiant. Floreant etiam

Zd 2020 44 X 3387018

etiam omnes eæ familiæ amplissimæ, quibus cum generoso PATOVIORVM NOMINE conjunctio intercedit, & affinitas. Ab omni adversæ fortunæ metu eas omnes DEVS liberas esse jubeat. Quod divinitus obtigerit, quæ acerbitas, quæ injuria PATOVIORVM NOMEN amplissimum extinguet? Præsertim, cum jam omnem posteritatem, de constituto beneficio, uno ore cum Venusino prædicantem audiam: erexit PATOVIVS monumentum perennius ære, quod nec imber edax possit diruere, aut innumerabiles annorum series & fuga temporum. Quod restat, uti me meamque fortunam Generosa PATOVIANA Familia impostertum quoque Præsidio tueri dignetur, est, quod etiam atque etiam contendo. Namque non solum ego perpetuum me Vestri cultorem admiratoremque profiteor, sed & omnis Musarum cœtus memoriæ Vestræ curam habebit, nunquam commissurus, ut Nomen Vestrum intermoriatur, quin potius illud perpetuo florebit, florebit, quamdiu Musæ ipsæ florebut.



MC



B.I.G.



Farbkarte #13

v. Sator

NIS ORATIO

QVA

ISSIMI, AMPLISSIMI

E REPUBLICA

VM VIVERET

TIME MERITI

PATOVII

IN LVSATIA INFERIORI,

RAEFECTI

ENCHEN, NEIDECK, WIESE, &c.

MORIAM

NON DVRATVRAM

RIO MAIORI VITEMB.

IO M DCC XX.

QVA PAR EST, PIETATE

PUBLICE

VOLVIT, DEBVI

ELMVS BECKERVS



OLIN. MARCH.

. & SS. Th. St.

